

Erik Ansvang

NATUR- VIDENSKAB & ÅNDS- VIDENSKAB

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

NATURVIDENSKAB & ÅNDSVIDENSKAB

Erik Ansvang

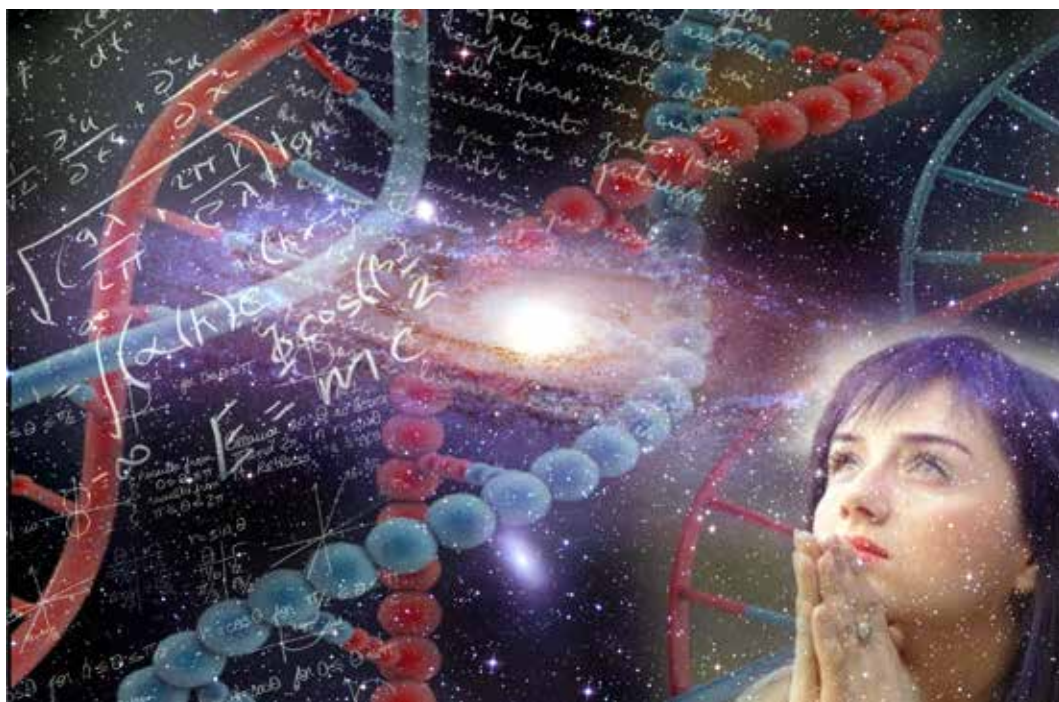
NATURVIDENSKAB & ÅNDSVIDENSKAB

Af Erik Ansvang

Det naturvidenskabelige paradigme er ikke virkeligheden, men en menneskeskabt *model* af virkeligheden – en *teori*.

Det er en *ramme*, man kan arbejde indenfor.

Men det betyder uundgåeligt, at der samtidig må ligge noget udenfor rammen.

Et gigantisk emne

Åndsvidenskaben er et gigantisk emne, og den bruger utallige ord og begreber, som ikke kendes af de fleste. Derfor tager der i denne artikel udgangspunkt i nutidens almindelige materialistiske livsholdning. Det er hensigten at se kritisk på materialismen, selvom den er den kulturelt godkendte virkelighedsopfattelse. Når emnet baseres på det gældende materialistiske livssyn, undgår man, at artiklen blot bliver en lang række løse eller uforståelige påstande, fordi det er muligt at relatere det til noget, man kender.

Flere og flere mennesker indser, at mange fænomener ikke passer ind i det materialistiske verdensbillede. Man hører konstant om uforklarede og uforklarlige fænomener. Folk taler om telepati, clairvoyance, forudviden, ud-af-kroppen oplevelser, nær-død-oplevelser og tidligere inkarnationer, som blandt andet opleves via regression, healing, alternative behandlingsmetoder m.m.

Mange tror stadig, at det drejer sig om enkeltstående og adskilte fænomener, og få er klar over, at bag alle disse fænomener findes der en sammenhængende videnskab eller filosofi. Det er den erkendelseslære, der i historiens lange løb er blevet udtrykt af store mystikere og religionsstiftere, men som regel i form af lignelser, allegorier eller symbolske fortællinger. Denne lære har forvandlet milliarder af menneskers måde at tænke, føle og handle.

Esoterisk – eksoterisk

I nyere tid har denne lære antaget en mere direkte form, og nu kaldes den *åndsvidenskab* eller *esoterisk filosofi*. "Esoterisk" vil sige "*viden om det indre*" ... i modsætning til eksoterisk, der betyder "*viden om det ydre*". I virkeligheden er det denne lære, der er kernen i de store verdensreligioner.

Videnskab?

Den bedste betegnelse er uden tvivl "*åndsvidenskab*". Problemet med denne betegnelse kan være, at den kan irritere mennesker med en naturvidenskabelig orientering. De er ofte ukritiske over for naturvidenskaben, og uden at undersøge åndsvidenskaben nærmere, går de ud fra, at åndsvidenskab er baseret på trosforestillinger. Udgangspunktet er, at, der kaldes naturvidenskab, er baseret på *sikre* iagttagelser, som betragtes som *sikker* viden. Spørgsmålet er, om denne viden nu også er så sikker endda.

Naturvidenskaben – nutidens religion

Naturvidenskaben dominerer kulturen og har nærmest hypnotiseret menneskeheden til at opfatte virkeligheden på den kulturelt godkendte måde. Den kulturelt godkendte virkelighedsopfattelse er blevet den *fulde* og *eneste* sandhed. Den er blevet et *dogme*.

Naturvidenskabens verdenssyn er blevet den foretrukne måde at forholde sig til naturen, til andre mennesker og til sig selv. Og som regel er dette verdenssyn 100% materialistisk. Den materialistiske naturvidenskabelige metode har efterhånden fjernet intuitionen og åndeligheden, og er på mange måder ved at gøre mennesket til arving til et åndeligt tomrum. Det genspejles i hele verdensbilledet, civilisationen og kulturen. Der er ingen dybere mening med kærlighed, ingen dybere mening med livet. Naturvidenskaben kan give kendsgerninger, men den kan ikke give dem mening og betydning.

Naturvidenskabsforskeren – den nye "præst" – kan stadig ikke svare på de fundamentale spørgsmål: *Hvem er vi, hvorfra kommer vi, hvor skal vi hen?* Forskerne kan ikke engang definere livet, selvom mange allerede entusiastisk er i færd med at omforme det. *På denne måde følger flertallet blindt de blinde.*

Kan det bevises?

Naturvidenskaben møder det nye og uforklarede med det ubønhørlige krav: "*Kan det bevises*". Det er sådan set rimeligt, men det man mener, er, at det skal kunne bevises på naturvidenskabens egne og selvskabte præmisser! Flere og flere ser i dag kritisk på dette krav fra naturvidenskaben, og nogle forskere mener endda, at naturvidenskaben selv ikke er i stand til at fremlægge de beviser, der kræves af andre. Det viser følgende udtalelse fra den respekterede antropolog og etnolog ved *University of California*, Gregory Bateson:

"Naturvidenskaben forbedrer nogle gange hypoteser og afkræfter dem nogle gange. Men bevis er en anden sag, som måske aldrig forekommer ... Som en metode til at opfatte – og det er alt, hvad naturvidenskaben kan påstå at være – må naturvidenskaben, som alle andre metoder til at iagttage nøjes med at indsamle de fysiske og synlige tegn på, hvad sandheden kunne være. Naturvidenskaben undersøger, den beviser ikke noget!"

Gregory Bateson

Forudsætninger

Han begrundet selvfølgelig sin kritiske udtalelse. Han siger, at naturvidenskab er baseret på *forudsætninger*. Det er kunst, religion, handel, krigsførelse og meget andet også, men han tilføjer, at naturvidenskab adskiller sig fra alle de andre former for menneskelig aktivitet ved, at det er forskerne selv, der formulerer forudsætningerne. Og det er også dem selv, der afprøver og reviderer de gamle forudsætninger og skaber de nye. Og herefter lægger de stor vægt på, at de "rigtige" forudsætninger er til stede. De savner enhver forestilling om, at de kan tage fejl, siger Bateson.

Ifølge Bateson er der en katastrofal mangel på viden om forudsætninger – ikke alene inden for naturvidenskaben – også i det daglige liv. Det er almindelig at gå ud fra, at *hvis* nogle fastlagte forudsætninger er givne, *så* vil dette eller dette følge med usvigelig sikkerhed. Her er et eksempel. En forsker fremlægger en række – det kan være tal, eller det kan være andre tegn – og forskeren *forudsætter* at rækken er ordnet. For nemheds skyld kan det være en række tal: 2, 4, 6, 8, 10, 12 ... Så spørger Bateson: "*Hvad er det næste tal i rækken?*" Svaret vil utvivlsomt være "14". Hvorfor? Jo, på baggrund af de forrige tal forudsætter forskeren, at talrækken fortsætter efter det samme princip.

Men så siger Bateson: "*Nej, det næste tal er 27*". Han kunne også have sagt 99 eller 351. Tallet er ikke væsentligt. Han prøver bare at vise, at den generalisering, man troede, man kunne aflæse af de første data, ikke nødvendigvis er korrekt. Tænk hvis det næste tal faktisk er 27. I stedet antager man, at det næste tal kan forudsiges på baggrund af de forrige tal, fordi forudsætningerne har skabt et fast tema i bevidstheden.

Husk på, at det er forskeren selv, der har skabt disse forudsætninger. Og forskeren forudsætter, at der aldrig sker ændringer i det mønster, som forskeren selv har skabt.

Forudsætning: Fysisk iagttagelse

Hvad sker der, hvis princippet flyttes fra talrækken over på den almindelige forskning? Forudsætningen for naturvidenskabelig forskning og forståelse, er *fysisk iagttagelse*. Et naturvidenskabeligt bevis forudsætter, at iagttagelserne kan verificeres ved hjælp af de fysiske sanser. Med andre ord – man kræver, at fremtiden skal bygge på fortidens forudsætninger. *Det uerkendte skal passe til det anerkendte.*

Man vil derfor aldrig være i stand til at bryde Batesons ordnede talrække og tage springet fra 12 til 27. Eller ... man vil aldrig kunne bryde de naturvidenskabelige forudsætninger, og tage springet fra fysiske til metafysiske erkendelser.

Kvantespring fra hav til land – fra vand til luft

Livets udvikling har ellers vist menneskeheden, at der sker store spring i udviklingen, hvor de oprindelige forudsætninger forlades, og livet træder ind i en helt ny dimension. Tænk f.eks. på dengang da livet udviklede sig i havet indtil det tidspunkt, hvor de første fisk krøb op på land. Springet fra vandelementet til luftelementet kunne ikke foretages, hvis det skulle bygge på fortidens forudsætninger. Dengang var vand en forudsætning for liv. Alligevel tog livet dette kvantespring, forlod de oprindelige forudsætninger og skabte en højere form for eksistens i et andet og højere element.

Forskerne burde derfor vide, at ændringer i et mønster aldrig kan forudsiges med absolut sikkerhed, ganske enkelt fordi de ikke er indtruffet endnu. Forskeren repræsenterer fortiden, for forskerne er udtryk for den akkumulerede viden af alt det,

der allerede er analyseret. Ved hjælp af denne viden – som er fortid – forsøger man enten at få det, der analyseres, til at passe til en forudsætning eller en norm – eller man skaber en kamp for at bekæmpe og afvise det analyserede.

Naturvidenskaben arbejder uvidenskabeligt

Det er den væsentligste årsag til, at naturvidenskaben afviser alt, hvad der ikke kan bevises ad hidtil anerkendt vej – det vil sige alt, hvad der ikke passer til forskernes selvskabte forudsætninger. Paradoksalt nok for væsentlige naturvidenskabelige teorier bygger ikke altid på naturvidenskabelige beviser.

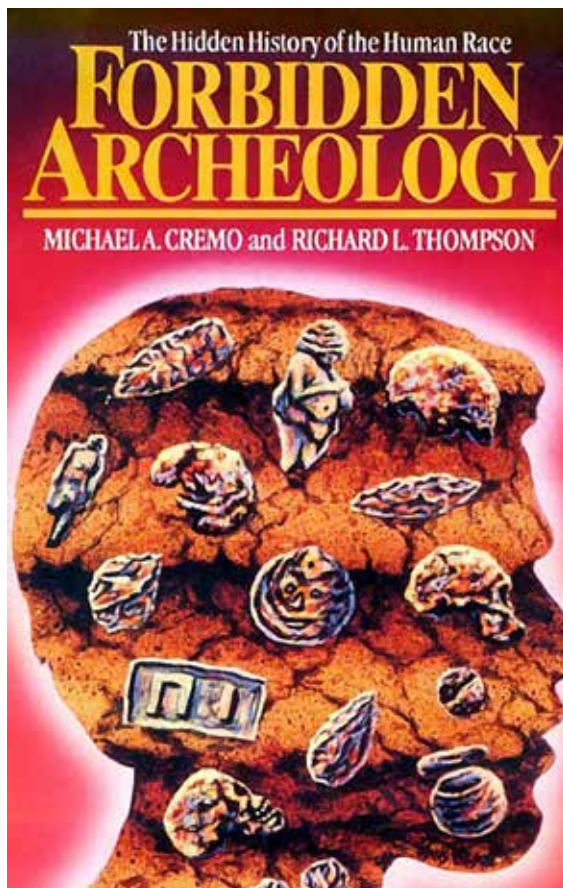

Et godt eksempel er "big bang-teorien", hvor naturvidenskaben underligt nok accepterer, at *ingenting kan eksplodere og blive til noget*. Ikke alene bliver ingenting til noget. Det bliver til noget intelligent. Noget, der fungerer ordnet og systematisk. At påstå, at det skete uden en bagvedliggende intelligens, svarer til at påstå, at et trykkeri kan eksplodere og bliver til et konversationsleksikon. Men big bang-teorien og andre "uvidenskabelige" teorier har ikke fået naturvidenskaben til generelt at acceptere paradokser som et nødvendigt fundament for forskningen.

En ramme – en menneskeskabt model

De fleste mennesker glemmer, at det naturvidenskabelige paradigme ikke er virkeligheden. Det er bare en menneskeskabt *model* af virkeligheden. Det er en *teori*. En *arbejdshypotese*. Det er en *ramme*, man kan arbejde indenfor. Men det betyder uundgåeligt, at der samtidig må ligge noget udenfor rammen. Det fysiske falder indenfor rammen – det metafysiske falder udenfor. *Men både det fysiske og det metafysiske er dele af helheden og derfor lige virkelige.*

Men forskere, politikere, erhvervslivets ledere og de fleste mennesker er så bjergtaget af det naturvidenskabelige paradigme – ja de er så overbeviste om virkelighedens natur – at de nægter at tro på noget, som er i modstrid med den etablerede måde at se tingene på. Derfor er der en tendens til at insistere på, at begivenheder, der er i modstrid med det "førende" paradigme, ikke kunne have forekommet – eller at noget må være gået galt.

Destruerer uønsket materiale

Men naturvidenskabens kamp og metoder for at bevare positionen bliver afsløret. Nyere litteratur afslører, at naturvidenskaben bevidst har tilbageholdt eller endog destrueret bevismateriale for at få den naturvidenskabelige evolutionsteori til at passe.

For eksempel beviser forfatterne Michael A. Cremo og Richard L. Thompson (begge med en baggrund indenfor hinduismen), i det 900 sider store værk *Forbudt Arkæologi* (*Forbidden Archaeology*), at man for eksempel har fundet forarbejdede genstande – som guldtråde, metalkander m.m. som er flere millioner gamle – indlejret i klipper. Disse og andre fund er blevet skjult, fortiet og destrueret. Åbenhed omkring disse fund kunne eksempelvis have resulteret i en accept af den åndsvidenskabelige teori om Atlantis.

Forskel på iagttagelse og forklaring

Naturvidenskaben har begrænset sine erkendelsesmetoder til fysisk iagttagelse. Men ét er iagttagelsen. Noget andet er

forklaringen på det iagttagede. Iagttagelsen er ofte korrekt. Forklaringen er ofte mangelfuld eller direkte forkert.

Her er et eksempel! Åndsvidenskaben påstår, at Månen er ældre end Jorden. Månen er et planetarisk lig, fordi livsbølgen nu er flyttet fra Månen til Jorden. Naturvidenskaben bekræfter faktisk denne påstand, for den har konstateret, at bjer-

gene på Månen – til astronomernes store overraskelse – er langt ældre end bjergene på Jorden. Alligevel fastholder de teorien om, at Månen er skabt af materiale, der er udslynget fra Jorden, og derefter er fortættet til det, der kaldes Månen. Det er en forklaring, der *ikke* er i overensstemmelse med iagttagelsen, men den falder indenfor naturvidenskabens accepterede rammer, og derfor fastholdes den. Men man undgår at give forklaring på, hvordan materiale kan slynges ud fra en genstand og i processen blive ældre end den genstand, det slynges ud fra.

Åndsvidenskab også baseret på iagttagelse

Naturvidenskaben afviser åndsvidenskaben, fordi den ikke er baseret på iagttagelse. Det er imidlertid ikke korrekt. Åndsvidenskaben er faktisk baseret på iagttagelse. Man skal bare udvide sin opfattelse af, hvilke sanser der kan anvendes til iagttagelse. Sanserne skal udvides til at omfatte mere end de fem fysiske sanser. Man skal medtage de såkaldte oversanselige iagttagelsesmidler – eller "ESP" – extra sensory perception (ekstra sanseoplevelse).

Oversanselig iagttagelse er et omdiskuteret emne, og hele området er en potentiel trussel mod det gængse naturvidenskabelige paradigme. Derfor afvises, ignoreres, bortforklares eller latterliggøres metafysiske evner.

Clairvoyante "ser"

Clairvoyante fremsætter ikke en ide for derefter at underbygge den med bevismateriale, sådan som naturvidenskabens forskere gør det. Clairvoyante ser den ikke-fysiske verden, og de nedskriver simpelthen, hvad de har iagttaget. Om man er parat til at acceptere deres iagttagelser, som ofte strider stærkt imod den materialistiske opfattelse af tilværelsen, er et helt andet spørgsmål. Det kan man kun afgøre gennem indre erkendelse. Problemet er, at man har lært, at man kun skal acceptere det,

der kan erkendes ved hjælp af de fysiske sanser. Hvad man ikke selv kan erkende, eksisterer ikke.

Hvis en blind forsøger at fortælle et menneske med velfungerende fysisk syn, at det ikke er muligt at se, og at alle seende er offer for en illusion, vil den seende more sig, for det seende menneske *ved* jo, at man faktisk *kan* se ved hjælp af det fysiske syn. Hvis et menneske, der er blind for astralverdenen, fortæller en clairvoyant, at alle clairvoyante er offer for en illusion, vil den clairvoyante more sig, for den clairvoyante *ved* jo, at man faktisk kan se ved hjælp af den metafysiske synssans.

Clairvoyante iagttagelser afvises som regel alene på grund af, at flertallet ikke kan bekræfte iagttagelsen. Men hvis et menneske har været øjenvidne til en begivenhed, bør dette menneskes vidneudsagn veje tungere end udsagn fra ti mennesker, der ikke har set begivenheden.

Oversanselige evner burde ikke være så vanskelige at acceptere. Princippet kan forklares meget enkelt og logisk. Ti mennesker opholder sig i et rum, hvor et lydinstrument udsender stadig højere toner. Efterhånden vil færre og færre være i stand til at opfatte de højere toner. Betyder det, at når et flertal ikke længere kan høre tonerne, så eksisterer de ikke mere? Til sidst bliver tonerne så høje, at ingen kan høre dem – på trods af at rummet svinger i højfrekvente toner, der befinder sig over det menneskelige øres kapacitet. Fænomenet eksisterer, men det eksisterer ikke for mennesket. Men henne i hjørnet står hunden og hyler, for den har en høresans, der er finere end menneskets.

Kriteriet for om noget eksisterer eller ikke eksisterer, kan derfor ikke alene være den fysiske iagttagelsesevne – og antallet af tilhængere eller modstandere er irrelevant for, om noget er sandt eller ikke er sand.

Principielt samme metode

Naturvidenskaben og åndsvidenskaben benytter principielt samme metode. Begge videnskaber er *empiriske* – det vil sige erfaringsbaserede.

- Naturvidenskaben er baseret på iagttagelse ved brug af sanserne ... *de fysiske sanser*.
- Åndsvidenskaben er også baseret på iagttagelse ved brug af sanserne ... *de metafysiske sanser*.

Men for begge videnskaber gælder det, at *iagttagelsen kan være rigtig*, men forståelsen og *forklaringen kan være forkert*.

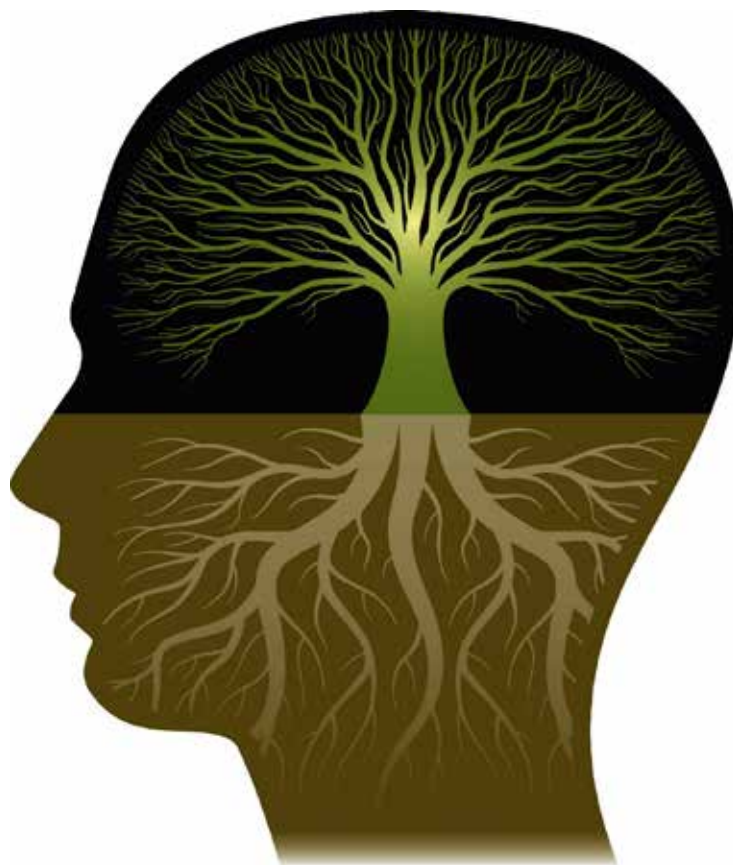
Reproducerbare resultater

Naturvidenskaben kræver *reproducerbare* resultater for at betragte et eksperiment som bevist. Det betyder, at mindst to forskere, der udfører samme eksperiment, hver for sig og uafhængigt af hinanden skal nå frem til samme resultat.

Åndsvidenskaben kræver, at mindst to clairvoyante, der udfører sammen eksperiment, hver for sig og uafhængigt af hinanden skal nå frem til samme iagttagelse. Et godt eksempel på dette er de åndsvidenskabelige forskere Charles Webster Leadbeaters og Annie Besants clairvoyante arbejde.

Engang udførte de et clairvoyant forskningsarbejde, hvor de studerede et bestemt molekyle. De var meget uenige om molekylets udseende, og diskuterede det længe, indtil de fandt ud af, at den ene iagttog det fra siden, mens den anden iagttog det oppefra.

Det er derfor muligt at konkludere, at den eneste væsentlige forskel mellem de to videnskaber er, at åndsvidenskabens tilhængere *ved, at de tror*, mens naturvidenskabens tilhængere *tror, at de ved*. I begge tilfælde drejer det sig om at *tro*.

Tro er ikke forskellig fra viden

De fleste vil opfatte tro som forskellig fra viden – uden at se kritisk på, at det, de normalt opfatter som viden, i virkeligheden er tro.

Tro er en opfattelse af, at et budskab er sandt, uden at man derfor kan bevise det. Men ingen har ikke mulighed for at undersøge og bevise, om det der opfattes som viden, faktisk også *er* viden. Man må have tillid til nogle kilder – f.eks. forældrene, skolelærerne, autoriteterne, forskerne – og man regner med, at informationer fra disse autoriteter er til at stole på – i modsætning til tro. Men ...

*– når man ikke selv har verificeret en iagttagelse,
må den uundgåeligt høre til kategorien tro.*

Under kategorien viden hører en række fænomener, som man aldrig selv har set – og heller aldrig vil se – men som man tror, er sande!

Hvem har set et atom? Eller været på Solen?

De fleste tror, at et atom eksisterer, for det har naturvidenskabens forskere fortalt. Men hvem har set et atom? Man ved ærlig talt ikke, om det eksisterer – man må *tro* på fysikernes påstand.

Naturvidenskaben påstår, at der er 15 millioner grader i Solens kerne. Men hvem har målt temperaturen? Man ved ikke om oplysningen er korrekt – man *tror* på astronomerne.

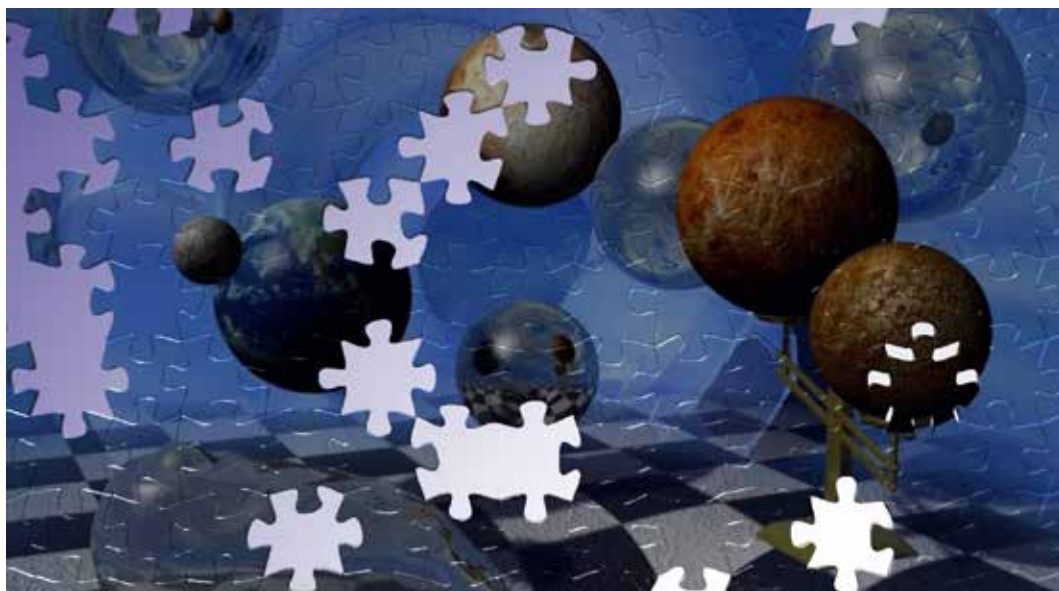
Det samme gælder åndsvidenskabens forskere. De præsenterer en virkelighed, man ikke selv kan kontrollere. De studerende vurderer deres oplysninger, og hvis de virker sandsynlige, vælger man at tro på dem. Eller lade være.

Alle er troende og alt er arbejdshypoteser

Derfor drejer det sig om tro på eller tillid til kilder, som bruger forskellige erkendelsesmetoder. Langt størsteparten af menneskets "viden" bygger derfor på tillid til eller tro på kilder. Både tilhængerne af det materialistiske livssyn og tilhængerne af det åndelige livssyn er derfor *troende*. I begge tilfælde vælger man nogle kilder, man har tillid til. Hverken objektive eller subjektive iagttagelser er endelige sandheder. Ethvert "bevis" bør kun betragtes som ...

*– den for øjeblikket bedste arbejdshypotese,
som kan drages i tvivl,
og som kun vil være gældende
indtil en bedre arbejdshypotese kan afløse den.*

Alle beviser viser sig altid at være relative. De er ikke forkerte, men de udgør ikke hele sandheden. Det viser sig altid, at der kommer flere oplysninger, som viser, at beviset kun var et brudstykke af sandheden.

Naturvidenskaben er *ikke* sammenhængende

Der tales ofte om "*det naturvidenskabelige verdensbillede*". Det kunne derfor lyde, som om der findes et *sammenhængende* naturvidenskabeligt verdensbillede. Naturvidenskaben er overhovedet ikke sammenhængende. Den består af mange forskellige forskningsgrene, og der findes ikke en central instans, som er i stand til at gå på tværs af alle disse mange forskningsgrene, og drage nogle tværgående konklusioner ud fra de seneste opdagelser indenfor de mange forskellige grene. Det er derfor ikke muligt, at nogen kan give et sandt nutidigt naturvidenskabeligt verdensbillede – et fuldt overblik over, hvad man ved indenfor alle de mange grene, samlet til et helhedsbillede. Det er den ene ting.

Men der er en anden ting. De grene man forsker i, vælges sjældent med hensyn til den effekt det har på verdensbilledet. Det vil sige, at man meget sjældent udforsker et område, fordi man erkender, at der er et hul i opfattelsen af verden, og med det formål at skabe en mere sammenhængende opfattelse – et helhedsbillede. Det er som regel alle mulige andre grunde, der ligger bag valget af forskellige forskningsprojekter. Det er ofte et spørgsmål om ...

- "hvad man kan få bevilget penge til"
- "hvilke muligheder lovgivningen giver"
- "hvad forskningen kan bruges til industrielt"
- "hvor man kan gøre karriere"
- ... og mange andre ting.

Problemet er i virkeligheden psykologisk, for man *tror*, der er et samlet naturvidenskabeligt verdensbillede. Og hvad værre er, man er overbevist om, at det er materialistisk.

Materialisme som filosofi

Derfor er der grund til at se nærmere på materialismen som en filosofi. Der er grund til at standse op og se, om det er muligt at give en nærmere definition af materialismen set fra et filosofisk synspunkt. Man kan sige, at materialisme er en lære eller en holdning, som aldrig har måttet bevise sig selv. Ofte er dens konklusioner baseret på et argument, som går i retning af ... *"hvad skulle det ellers være?"*. Man ser noget med sine sanser, fremsætter en teori og så siger man ... *"hvad skulle det ellers være"*. Og når det er gentaget tilstrækkelig mange gange, tilføjer man ... *"det ved jo enhver"*. *"Verden er fysisk ... hvad skulle den ellers være"*. *"Åndsvidenskab er overtro ... det ved jo enhver"*

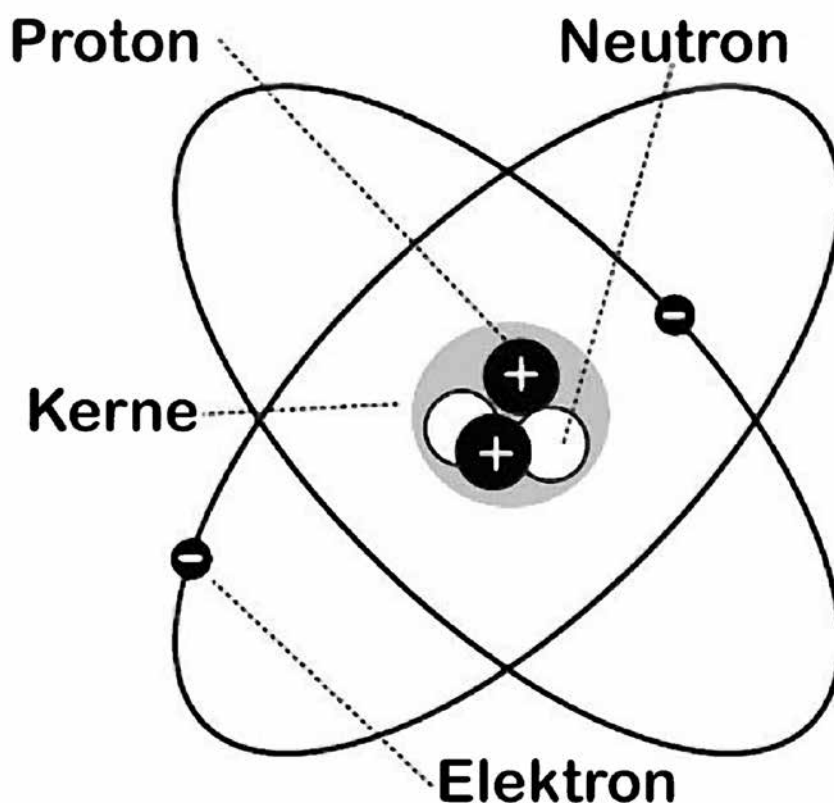

Verden er en maskine

Men hvis man i stedet betragter naturvidenskaben som en filosofi, så påstår materialismen, at hele Universet er en gigantisk maskine. Denne kosmiske maskine har helt tilfældigt skabt sig selv ud af ingenting. Det er tankevækkende, at intet menneske nogensinde oplever maskiner, der pludselig skaber sig selv ud af ingenting. Ingen har oplevet, at der på skrivebordet pludselig står en computer, som ud af den blå luft har skabt sig selv.

Men denne kosmiske maskine fungerer angiveligt efter mekanikkens love. Bestanddelene består af en stoflig grundmasse – det vil sige partikler, som på et eller andet niveau er udelelige. Denne partikel er altså så lille, at det ikke længere er muligt at opdele den i mindre partikler.

Før i tiden påstod naturvidenskaben, at det var atomerne, der var disse små, udelelige byggestene. Men nu har man erkendt, at man tog fejl, for atomer består af endnu mindre partikler. Atomer er ikke udelelige, for der er som bekendt en atomkerne, og udenom den cirkulerer elektronerne. Er det så atomkernen, der er den mindste partikel? Nej – det har vist sig, at den også består af mindre partikler – nemlig protoner, neutroner etc. I udviklingens løb har naturvidenskaben igen og igen flyttet denne "udelelige" partikel længere og længere ned i niveau. Spørgsmålet er stadig, hvor denne deling slutter – hvis den slutter?

Albert Einsteins berømte formel

Den "udelelige" partikel blev mindre og mindre indtil et af naturvidenskabens måske største navne, fysikeren Albert Einstein, med sin berømte formel viste, at der i praksis ikke findes en mindste udelelig partikel. Alle partikler består af energi, der er låst fast i et bestemt mønster. Og energien kan frigøres, sådan at stoffet forsvinder som noget stofligt.

Det er én af de mange mulige konklusioner, der findes i Albert Einsteins berømte ligning $E=mc^2$. Den viser en sammenhæng mellem masse og energi, og dermed fortæller den, at masse kan omsættes til energi, og derved holder den op med at eksistere som en fast stoflig masse. Det sparkede stolen væk under materialismen, for det er svært at være materialist, hvis stof ikke eksisterer. Pludselig stod Vestens atomfysikere der, hvor Østens mystikere har stået i årtusinder. Fysikerne måtte erkende, at denne verdens fasthed eller stoflighed reelt er *en illusion*.

Maya – fasthedens illusion

Det skal ikke forstås sådan, at selve stoffet er en illusion, men at stoffets *fasthed* er en illusion. Det er det begreb, man i Østen har kaldt "maya", og her lærer man, at stoffets *fasthed* er et sansebedrag.

Når man i Østen siger at stoffet er en illusion (maya), mener man ikke, at en dør for eksempel ikke er virkelig. Døren er der naturligvis, men dens fasthed er en illusion. Det er let at give et eksempel på denne illusion. Hvem har ikke prøvet at stå og se ud over et landskab en klar og skyfri solskinsdag? I det fjerne ser man de blånende bakker. Øjet fortæller, at bakkerne er blå. Men hvis man springer på cyklen og kører ud til bakkerne, vil man opdage, at de overhovedet ikke er blå. De så bare blå ud på grund af luftmolekylernes samspil med sollysets elektromagnetiske bølger. Den blå farve forsvinder, fordi man er gået tættere på bakkerne. Eller sagt på en anden måde – den blå farve forsvinder, fordi man har reduceret det rum, stoffet bevæger sig i. Der bliver mindre luft og færre molekyler at se igennem.

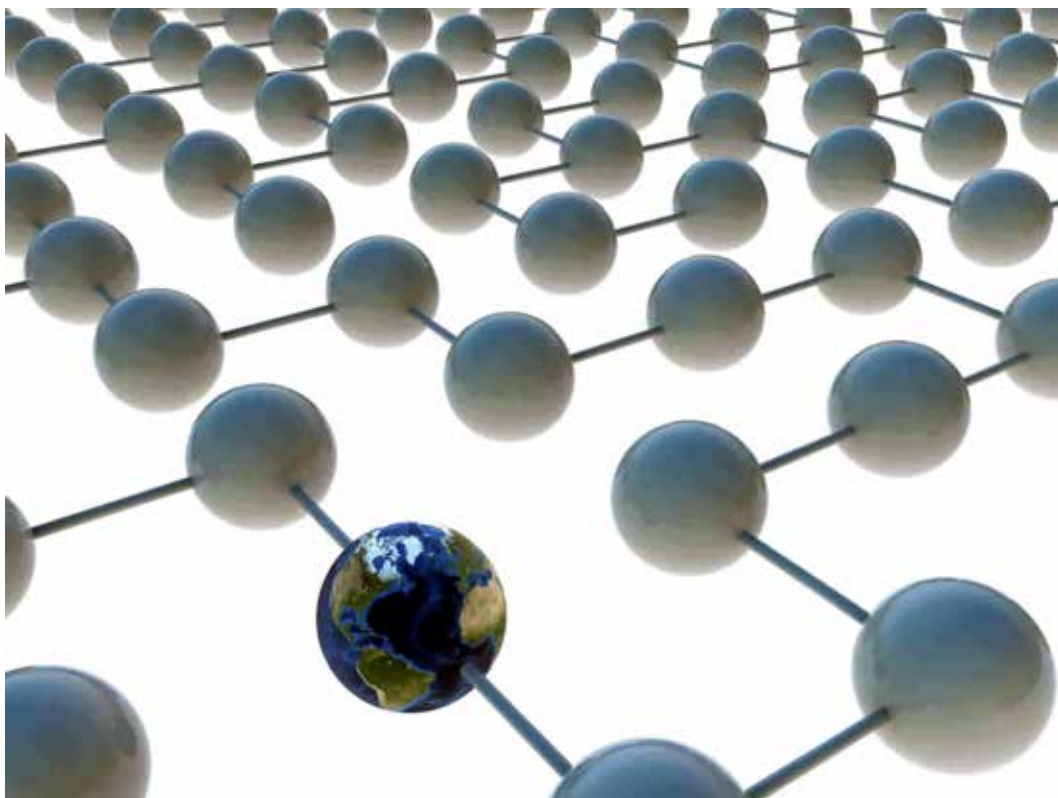
På samme måde som luften, er en dør også en samling af atomer og molekyler. Dørens atomer og molekyler er bare mere sammenpakkede end luftens. Hvis man går tættere på døren – på samme måde som man nærmede sig de blånende bakker – vil man opdage, at tætheden reduceres. Til sidst vil man være så tæt på, at døren forsvinder. Dørens tæthed viser sig at være en illusion.

Stoffet – som noget, der optager plads i rummet – er noget essentielt og substantielt, som hverken kan eller skal forklares yderligere. Det er noget, man tværtimod kan og skal bruge som grundlag til at forklare alt andet med.

Ikke en maskine men et netværk af energi

Efter forskernes opdagelse af stoffets illusion, var det nødvendigt at beskrive verden på en ny måde. Man var reelt nødt til at forlade ideen om maskinen og de stoflige bestanddele, og i stedet sagde man nu, at verden er et netværk af energilinjer og energifelter, som griber ind i hinanden.

Man kan også sige, at verden er en stor organisk helhed, hvor alt er forbundet med hinanden. Men hvordan udtrykker fysikerne selv disse nye opdagelser og erkendelser. Det første citat stammer fra den kendte amerikanske fysiker David Bohm. Han siger:

"Man får en forestilling om en ubrudt helhed, som er en forkastelse af den klassiske tanke om, at verden kan forklares helt ned til adskilte og selvstændige eksisterende dele. Man har forkastet den sædvanlige klassiske forestilling om, at verdens selvstændige elementardele er den fundamentale virkelighed. Man burde hellere sige, at den uadskillelige indbyrdes kvanteforbundethed i hele Universet er den fundamentale virkelighed".

Det er én måde at sige det på. Det kan lyde lidt teknisk og kompliceret, men mon ikke budskabet er nogenlunde klart?

Helhed

Men David Bohm indfører samtidig et nyt begreb – "helhed". Og helheden rummer jo noget, der gør den hel. Det kan beskrives med dette eksempel:

Hvis man har ti rundstykker på et bord, udgør disse rundstykker ikke en helhed. Det gør de først, når man lægger dem i en bagerpose. Så får man et nyt, overordnet begreb for de ti rundstykker, nemlig *en pose morgenbrød* – en helhed, der rummer de enkelte rundstykker. At der er en helhed betyder, at der er noget, der samler, styrer og gør delene til en helhed. Morgenbrødet er kun en illustration af begrebet helhed.

Her er der naturligvis tale om en *passiv* helhed. Men det er mere interessant med en *fungerende* helhed ... en virksom eller aktiv helhed, der styres intelligent. Men intelligent styring kræver jo en tankeproces.

James Jeans

Derfor er der nu behov for et citat af den engelske fysiker James Jeans, som for mange år siden i en bog *Det gådefulde univers* skrev disse ord:

"I dag er det en meget udbredt opfattelse, der inden for fysisk videnskab er næsten enstemmig, at kundskabens strømpil viser imod en ikke-mekanisk virkelighed. Man begynder at betragte Universet mere som en stor tanke, end som en stor maskine."

James Jeans

Det vil sige, at Universet er en gigantisk tanke. Men nogen må jo have tænkt denne tanke. Hvem er tænkeren? Hvad mener Albert Einstein om dette spørgsmål? Han udtrykte det sådan:

"Den smukkeste og dybeste følelse man kan opleve, er fornemmelsen af det mystiske. Den er kilden til al sand videnskab. Den, for hvem denne følelse er fremmed, den, der ikke længere kan undres og blive grebet af ærefrygt, er så godt som død. At vide, at det man ikke kan gennemskue virkelig findes, at det manifesterer sig som den højeste visdom og mest strålende skønhed, så ophøjet at mennesket med sine sløve sanser kun kan opfatte det i dets primitive form – denne viden, denne følelse er kernen i al sand religiøsitet. Denne kosmiske religiøse oplevelse er den stærkeste og ædleste drivkraft til videnskabelig forskning. Min religion består i en ydmyg beundring af den grænseløse ophøjede ånd, som åbenbarer sig i de mindste detaljer, man er i stand til at opfatte med sit skrøbelige og svage sind. Denne dybe, følelsesmæssige overbevisning om tilstedeværelsen af en overordnet intelligens, som kommer til udtryk i det ufattelige univers, udgør min forestilling om Gud".

Albert Einstein

Paradigmeskift på vej

Det er nu muligt at konstatere, at materialismen i sin oprindelige form reelt ikke får støtte fra fysikken. Man har endnu ikke taget konsekvensen af denne erkendelse, men et tøbrud er langsomt på vej. Fysikken er i øvrigt ikke den eneste videnskabsgren, der nærmer sig en ikke-materialistisk begrebsmodel. Ja, i visse kredse taler man ligefrem om, at et paradigmeskift er på vej.

Et paradigme er en "superteori" – et overordnet verdenssyn. Ordet "paradigme" stammer fra latin og betyder noget i retning af "*et mønstergyldigt eksempel*". Man mener, at et helt nyt verdensbillede er på vej, forstået på den måde, at de fundamentale begreber langsomt er ved at ændre sig. Og her skal man huske, at det er almindelige naturvidenskabelige iagttagelser, der fremtvinger den nye opfattelse. Det er ikke spekulationer ... eller naturvidenskabelige forskere, der har læst åndsvidenskab.

"Nå-hylden"

Det er heldigvis ikke alle, der bare kasserer nye iagttagelser, tanker og ideer. Flere og flere mennesker (også blandt naturvidenskabens forskere) sætter uforklarede fænomener op på "nå-hylden". Her står alle de informationer, man ikke rigtig kan få på plads i den eksisterende verdensmodel. Det er ikke nogen dårlig fremgangsmåde, for senere hen – når man får en større viden indenfor samme område – tager man informationen ned fra "nå-hylden" og bliver måske i stand til at forklare den.

Med andre ord – fordi der er enkelte ting, man ikke kan forklare lige nu, må det ikke være nok til at bremse ens opfattelse.

*"Det er en fejl at tro,
at grænsen for ens egen opfattelsesevne
også er grænsen for, hvad der kan opfattes."*

C.W. Leadbeater

De tre skuffer

Måske er det endnu bedre at have tre imaginære skuffer, for det muliggør en løbende proces i stedet for en definitiv arkivering. Den første skuffe hedder: "*Det-er-muligt*". Her lægger man nye informationer, som man har svært ved at acceptere. De ryger altså ikke i skraldespanden. Den anden hedder: "*Det-er-sandsynligt*". Her lægger man informationer fra "*det-er-muligt-skuffen*", når man får flere oplysninger, som gør informationerne mere sandsynlige. Den tredje hedder: "*Det er en kendsgerning*". Nu er der så mange indicier, at det sandsynlige er blevet til kendsgerninger. Vel at mærke kendsgerninger for en selv.

Men i dag vokser "*nå-hylden*" og "*det-er-muligt -skuffen*" bugner. Der er så mange uforklarede fænomener, at menneskeheden nærmer sig en situation, hvor det ikke længere er acceptabelt. Den gamle, materialistiske model har vanskeligt ved at modstå presset. Konklusionen er derfor, at materialismens situation er en helt anden end for bare 100 år siden. Der er derfor grund til at se på et væsentligt område, hvor den traditionelle opfattelse er under pres fra søgende, undrende og tænkende mennesker.

Er mennesket en maskine?

På trods af naturvidenskabens egne erkendelser, betragter man stadig Universet som en stor maskine. Og det samme gælder alt, hvad der er inden i denne kosmiske maskine. Alle levende væsener er små maskiner. Den menneskelige bevidsthed er også en lille maskine, der fungerer efter mekanikkens love.

Det vil sige, at materialismen som filosofi påstår, at menneskets tanker og forestillinger, følelser og begær, erindringer og fornemmelser, evne til at træffe valg og beslutninger – kort sagt alle de mange ting, der foregår i bevidstheden ... eller rettere i hjernen ... er et resultat af biokemiske og elektriske processer i centralnervesystemet.

Hvem er "jeg"? Og hvor er dette "jeg"?

Med andre ord – materialisme i denne udgave – benægter den oplevelse, som alle har af, at man i virkeligheden er et centralt "jeg", som befinder sig inde bagved ... et "jeg", der tænker ... et "jeg", der føler ... en person, der foretager valg og handler ... – og at det er dette "jeg" eller dette "Selv" (som man siger i Østen), der er det centrale i menneskets natur.

Man udtrykker det i virkeligheden klart i sin almindelige daglige talemåde. Ingen siger "*jeg tanke*", eller "*jeg følelse*". Man siger "*jeg tænker*" eller "*jeg føler*". Man giver derfor udtryk for, at man ved, at man er dette "jeg", der tænker og føler – at man ikke er hverken tanken, følelsen eller den krop, der foretager handlingen.

Men igen konfronteres man med materialismens holdning, som bygger på, at hvis der findes et "jeg", hvor skulle det så være henne? Hvad skulle dette "jeg" så være for noget? "Enhver ved jo, at dette 'jeg' ikke eksisterer, for det er ikke videnskabeligt bevist". Og dermed mener man, at det ikke er iagttaget med de fysiske sanser. Og når man ikke umiddelbart kan se, hvad det er, og hvor det befinder sig, afviser man det og siger, at dette "jeg" ikke eksisterer.

En kirurg sagde engang: "*Jeg har opereret utallige mennesker, og jeg har endnu aldrig set nogen sjæl inde i mennesket, så min sunde fornuft siger mig, at den ikke findes*". En af de tilstedeværende spurgte derefter kirurgen: "*Hvor fandt du den sunde fornuft?*" Kirurgen blev svar skyldig.

"Jeg'et" er en illusion

Naturvidenskaben mener, at "jeg'et" er en illusion, der er baseret på, at man har et navn, et personnummer og en adresse etc. Det gentager man tilstrækkelig mange gange, og opbygger derved denne fornemmelse af identitet ... for "*hvad skulle identitet ellers være?*" Denne holdning er utvivlsomt historisk betinget. Man bruger ganske enkelt sine sanser, på samme måde som man for nogle få hundrede år siden brugte sanserne og ved selvsyn konstaterede, at Jorden er flad. Det så den i hvert fald ud til ved første øjekast.

Ændrer kirurgisk indgreb bevidstheden?

Opfattelsen af mennesket efter denne erkendelsesmetode, er baseret på, at hvis man griber ind i hjernen ved et kirurgisk indgreb, så ændrer man også bevidsthedsindholdet. Ifølge naturvidenskaben er hjernen jo en maskine, der skaber bevidstheden. Ændrer man maskinen, ændrer man bevidstheden. Hvis naturvidenskaben har ret i, at hjernen producerer bevidstheden, så *må* bevidstheden uundgåeligt ændres, hvis man griber ind i hjernen. Der er god grund til at se nærmere på dette argument. Det er et naturligt argument, men det er ikke sikkert, at det er rigtigt. Måske er der andre muligheder?

Her er et eksempel. Hvis man forestiller sig, at der pumpes vand ind i en beholder gennem en slange, så ved man, at hvis man manipulerer med slangen – f.eks. klipper hul i den eller klemmer den sammen – så ændrer man den funktion, der transporterer vand ind i en beholder. Hvis man herefter bruger argumentet fra før (hvis man vil tage konsekvensen af påstanden) så betyder det, at når man ændrer vandtilførslen ved at manipulere med slangen, *så er det slangen, der skaber vandet*. Det var jo naturvidenskabens argument, når det drejer sig om hjernen og bevidstheden. Men i denne situation er man ikke et øjeblik i tvivl om, at argumentet er forkert.

Her er et andet eksempel. Tag f.eks. en radio, der spiller musik. Tag herefter en loddekolbe, og stik den ind i radioen og begynd at lodde tilfældigt inde i radioens ædlere dele. Ingen er vist i tvivl om, at man dermed ændrer den lyd, der kommer ud af radioen. Prøv herefter at bruge naturvidenskabens argument igen. Når det forholdt sig sådan, at man ved at gribe ind i radioen kan ændre det, den udsender, *så må det være radioen, der skaber musikken*.

Enhver ved, at det ikke er tilfældet. Der står *ikke* et lille band eller et mini-orkester inde i radioen og spiller musikken. Musikken spilles et andet sted, og så transporteres den gennem æteren eller atmosfæren i form af radiobølger, som herefter modtages af radioen og det er disse radiobølger, der kan høres som musik. Radioen er blot en modtager.

Der er derfor god grund til at bruge dette argument på en anden måde. Man må indrømme, at slangen har noget med vandet at gøre, men slangen *skaber* selvfølgelig ikke vandet. *Den er kanal for vandet*. Det samme gælder radioen. Radioen har i høj grad noget med lyden at gøre, men den *skaber* ikke musikken. *Den er kanal for musikken*.

Hjernen er et instrument for bevidstheden

Det er en afgørende iagttagelse, for det fortæller nemlig, at hjernen ikke nødvendigvis *skaber* bevidstheden. Hjernen kan udmærket være centret for bevidstheden ... *den kan være kanal for bevidstheden*. Det er ikke nødvendigvis hjernen, der skaber bevidstheden. Den kan være det instrument, bevidstheden benytter i den fysiske verden.

Uafhængig bevidsthed

Det er et afgørende punkt, for hvis bevidstheden fungerer uafhængig af kroppen, så kommer resten af åndsvidenskaben næsten af sig selv, for så melder der sig en lang række spørgsmål:

- Hvad er bevidsthed, hvis hjernen ikke producerer den?
- Hvor kommer bevidstheden fra?
- Hvor er bevidstheden før hjernen og kroppen fødes?
- Hvor går bevidstheden hen, når kroppen dør?

Åndsvidenskaben påstår ganske enkelt ...

– at bevidstheden eksisterer uafhængig af hjernen, men bruger den fysiske hjerne som kanal i de perioder, hvor den ønsker at få kontakt med den fysiske verden.

Hjernen er bevidsthedens fysiske redskab i den fysiske verden.

Ingen beviser

Det er unægtelig en påstand, og det bliver ikke nemt at bevise den. Faktisk er der ingen af disse påstande, der umiddelbart kan bevises. Til gengæld findes der en lang række overbevisende indicier. Der er ting, der peger på, at åndsvidenskabens påstand måske er korrekt, selvom påstandene ikke kan bevises på naturvidenskabens sædvanlige materialistiske præmisser. Der findes mange eksempler fra dagligdagen, som antyder, at der åndsvidenskabens påstande kan være rigtige.

Søvnprocessen bekræfter

Et godt eksempel er et almindelig kendt fænomen. De fleste mennesker sover hvert døgn. På et eller andet tidspunkt i døgnrytmen sover alle mennesker. At bevidstheden måske kunne være uafhængig af hjernen, bekræftes faktisk af søvnprocessen. For hvis bevidstheden virkelig skabes af hjernen, hvordan finder den så ud af at holde op med at producere bevidsthed om natten, når man skal til at falde i søvn? Et eller andet skal jo tage beslutningen: "*Hold op med at producere bevidsthed*". Og hvad er det, der gør det? Og hvor bliver bevidstheden så af? Og endnu værre. Hvordan finder den ud af igen at producere bevidsthed næste morgen?

Mange vågner helt af sig selv uden at bruge vækkeur. Hvordan finder dette mægtige elektriske og biokemiske system ud af at begynde at producere bevidsthed igen? Glem ikke at det er en maskine. Hvad er det for en mekanisme, der tænder og slukker for maskinens bevidsthed? Åndsvidenskaben beviser ikke noget med disse eksempler, men det er unægtelig et indicium, der bør vække til eftertanke.

Det sovende og det hvilende menneske

Det kan også siges på en anden måde. Man kan forestille sig to mennesker, der lægger sig på hver sin seng. Man forsyner dem med måleinstrumenter, der kan registrere deres fysiologiske reaktioner. Den ene falder i søvn, mens den anden bare ligger og hviler sig. Den ene er altså fuldstændig vågen og bevidst, og derfor vil det være muligt at kommunikere, tænde en cigaret, sætte sig op og læse i en bog – etc., men lige nu ligger dette menneske bare og slapper af med lukkede øjne. Den anden sover dybt. Dette menneske er fuldstændig væk, og er derfor i en bevidsthedstilstand, der kaldes "*bevidstløs*". Bemærk ordet "*bevidst-løs*". Altså uden bevidsthed.

Tænk nu på den meget principielle forskel, der er på de to mennesker. Hvis man samtidig ser på måleinstrumenterne, vil det vise sig, at de fysiologiske symptomer er stort set identiske. Det er vanskeligt at påvise en væsentlig fysiologisk forskel på de to tilstande. Men *bevidsthedsmæssig* er der en markant og principiel forskel på det, der sker med de to mennesker. Åndsvidenskaben påstår, at bevidstheden under søvnen forlader den fysiske krop ... den forlader den fysiske hjerne ... for hjernen er kun kanal for bevidstheden. Hjernen er det instrument, bevidstheden bruger, når den er fuldt til stede i den fysiske verden. Under søvnen forlader bevidstheden derfor kroppen og oplever andre bevidsthedstilstande andre "steder". Åndsvidenskaben giver naturligvis et detaljeret svar på, hvad og hvor disse "steder" befinder sig.

Drømme er en oplevelse af et andet "sted"

Igen kan man sige, at det er en påstand. Og den kan ikke bevises. Men mange gange har man jo – når man vender tilbage fra søvnen – en erindring af at have oplevet nogle tilstande et andet "sted", for der findes jo et mystisk fænomen, der kaldes drømme. Man har en oplevelse af, at man har været andre steder. Man har mødt nogle personer, man kender eller ikke kender. Man har haft alle mulige indtryk, som man tager med tilbage i hjernebevidstheden i form af det, der kaldes drømme.

Tanken med disse indicier er ikke, at de skal stilles op i en skarp konfrontation med anden videnskabelig forskning. Det er op til den enkelte at vurdere, om disse indicier skal skabe grundlag for en åbenhed mod et nyt og større verdensbillede end det, den ortodokse naturvidenskab har indsnævret og afgrænset.

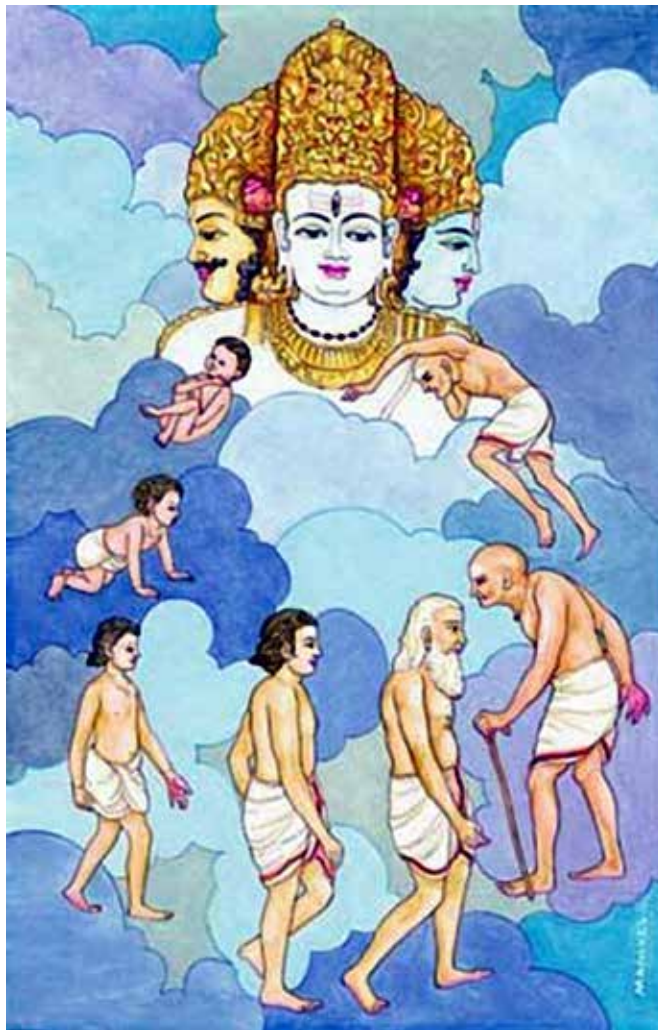
Åndsvidenskaben har altså en meget enkel forklaring på søvn- og drømmetilstanden – nemlig at bevidstheden forlader kroppen og vender tilbage, og mennesket oplever ofte drømmene som et tegn på, at det faktisk har været til stede et andet sted og oplevet nogle andre ting, og det har nogle spredte erindringer i det, der kaldes drømme.

Søvnen og døden

Men man kan gå videre og stille spørgsmålet: Er det mon det samme, der sker, når mennesket dør? Her er adskillelsen selvfølgelig permanent, men i princippet er det jo det samme, der sker. Bevidstheden forlader hjernen og lever videre et andet sted i andre verdener, mens kroppen går i opløsning. Der er kun den principielle forskel,

at den ikke kan vende tilbage til kroppen efter døden, men *bevidsthedsmæssigt* er det samme, der sker. Det er grunden til, at man det siges, at "*søvnen er dødens lillebror*".

Principielt er der en forskel på søvn og død, men i det lange løb er der ikke den store forskel, for åndsvidenskaben påstår, at bevidstheden efter en periode vender tilbage til den fysiske verden. Nu kan den ikke længere trænge ind i den samme hjerne, for den er jo for længst gået i opløsning eller er blevet brændt. Men den kan vende tilbage og fødes i en ny krop, for der fødes konstant nye kroppe i den fysiske verden. Der er hele tiden nye bevidsthedsredskaber, der kan tages i brug af en bevidsthed, som efter nogen tid ønsker at vende tilbage.

Genfødsel eller reinkarnation

Det er dette princip, som man i åndsvidenskaben kalder *at blive født igen* ... eller *genfødsel* ... eller med et fremmedord ... "reinkarnation". "*Inkarnation*" stammer fra det sen-latinske ord "*incarnare*", (afledt af "*caro*" (gen. af "*carnis*") som betyder "*at blive til kød*" eller "*indtræden i kødet*". "*Reinkarnation*" betyder derfor "*at vende tilbage til kødet*". Altså at vende tilbage fra bevidsthedens verden til kødets eller stoffets fysiske verden. Tanker som disse – eller rettere arbejdshypoteser som denne – har utrolige konsekvenser for livsholdningen, for det betyder, at alle mennesker har levet utallige gange før, og at bevidstheden er et resultat af en lang række liv. Mennesket fødes *ikke* med en renvasket tavle – en "*tabula rasa*" – som Sigmund Freud har påstået.

Igen er situationen den samme: Det kan ikke bevises på naturvidenskabens præmisser. Åndsvidenskaben *påstår* disse ting, men der er unægtelig tale om tungtvejende *indicier*, der kan virke som en bekræftelse på, at der måske er noget om snakken.

Medfødte egenskaber

For eksempel har nogle mennesker utroligt nemt ved at regne. De er store matematikere. Andre kan næsten ikke lægge to tal sammen. På den ene side har man en Niels Bohr, der kunne kommunikere med Einstein og andre fysikere ved hjælp af komplekse matematiske formler – og på den anden side et såkaldt gennemsnitsmenneske, der næsten ikke kan simpel hovedregning.

Rembrandt - selvportræt

Menneskeheden har set en Michelangelo og en Rembrandt, der kunne fremtrylle de smukkeste malerier – og den har set mennesker, der ikke kan tegne en "tændstikmand", så man kan se, hvad tegningen forestiller. Der findes geniale komponister, der ryster store symfonier ud af ærmet som helt unge (er det nødvendigt at nævne Mozart?), og så er der mennesker, som ikke har en tone i livet – og hvis de har én, er den falsk. Er det virkelig kun de to faktorer – arv og miljø – der gør forskellen på så markante talenter eller mangel på samme?

Hvad er det, der arves?

Det kan også siges på en anden måde: Hvis det er sandt, at bevidstheden skabes af hjernen, så må der også være elementer i hjernen, som er arvelige – for noget skal jo kunne overføres fra generation til generation. Naturvidenskaben mener, at egenskaber og talenter overføres via generne – uden at forklare, hvad der overføres og hvordan.

Men hvis man undersøger ideen og gener og miljøfaktorer nærmere, så viser det sig, at meget få børn af genier, bliver geniale som forældrene ... og langt fra mere geniale end forældrene. Sandsynligvis er der ikke et eneste geni, der har fået et barn, der er lige så geniale som sit ophav. Et eksempel er Johan Sebastian Bach (et af de største musikalske genier overhovedet). Han fik elleve sønner og ni døtre, og derfor er både arvefaktoren og miljøfaktoren optimal i dette tilfælde, men ingen af dem blev bemærkelsesværdigt geniale. Nogle af dem blev habile musikere – naturligvis – men ingen af dem havde det helt utrolige kreative geni som faderen. Forklaringen er enkel. *Egenskaber arves ikke – de udvikles.*

Johan Sebastian Bach med tre af sine sønner.

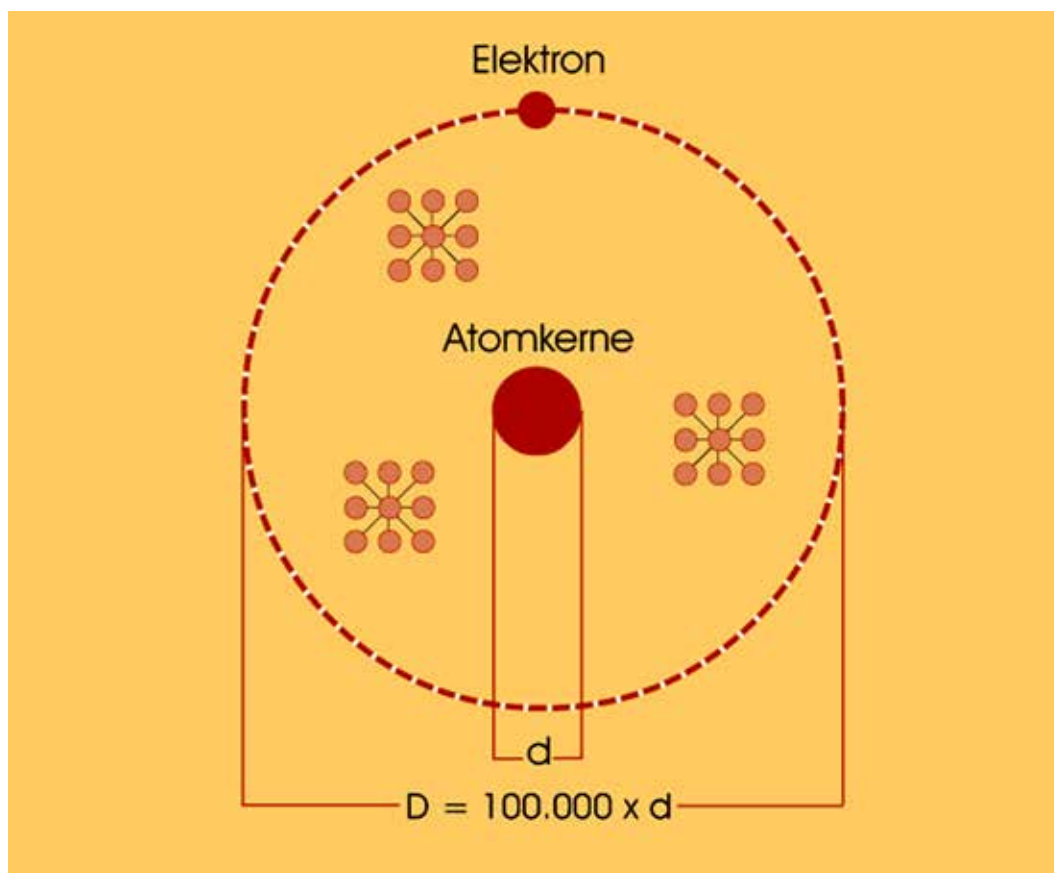
Formålet med reinkarnation er en gradvis udvikling af bevidstheden. Talenter er ikke en automatik i naturen. De indtryk og oplevelser, man får i en inkarnation, bearbejder man i efterlivet og omdanner dem til evner og egenskaber. Næste gang man fødes, har man flere evner og egenskaber, og bliver bedre egnede til at gøre erfaringer ... og på den måde kan man gøre endnu flere erfaringer, som man igen bearbejder i efterlivet, og på denne måde får man en udvikling, der vokser støt i en stigende kurve.

Hvor går bevidstheden hen?

Spørgsmålet er nu: "*Hvor befinder bevidstheden sig under søvnen og efter døden?*" Hvor er disse andre verdener? Skal man over i andre galakser eller i et andet planetsystem? Det er et godt spørgsmål, og det er faktisk et spørgsmål, man kan forholde sig til på en rationel måde med en åndsvidenskabelig tankegang. Man skal nemlig over i fysikken for at finde en illustration af, hvor disse andre verdener befinder sig.

Man ved fra fysikerne, at stoffet består af små partikler, som kaldes atomer og molekyler. Man ved også, at de holdes sammen i nogle strukturer ... eller danner nogle mønstre. Derfor er der ikke tale om en "pose" fuld af løse partikler. Der er tale om stofformer, som kaldes mineralriget. Det er disse strukturer eller mønstre, der gør, at man med sanserne oplever en sammenhængende verden, som kaldes den fysiske verden.

Men det siges også, at et atom består af en kerne, med små elektroner, der bevæger sig i baner omkring kernen med ufattelig hastighed. Bevægelsen er så hurtig, at de ligefrem danner en slags kugleskaller. Hvis man ser på et af de mindste atomer, nemlig brintatomet, der kun består af en enkelt proton i kernen og en enkelt elektron i banen omkring, får man en fornemmelse af målestoksforholdet – dvs. forholdet mellem kernens størrelse og hele atomets størrelse – altså diameteren fra kernen ud til det sted, hvor elektronen bevæger sig i banen.

Fodbolden og hasselnødden

Kernens diameter er omkring 100.000 gange mindre end hele atomets diameter. Det betyder, at hvis man omregner det i nogle størrelsesforhold, man kan forholde sig til, kan man forestille sig, at kernen er en fodbold, med en diameter på omkring 40 cm. Hvis kernen er en fodbold på denne størrelse, vil elektronen være på størrelse med en hasselnød, der befinder sig i ca. 20 kilometers afstand fra kernen.

Det betyder, at det mest karakteristisk ved et brintatom i virkeligheden er et gigantisk tomrum. Der er enorm meget plads inde i det fysiske stof. Og åndsvidenskaben fortæller, at dette tomrum overhovedet ikke er tomt, for det er igen fyldt af en lang række endnu mindre partikler ... så små, at man ikke kan se dem fysisk. Og forskerne kommer heller aldrig til at se dem med det fysiske øje.

Hænger sammen i et mønster

Åndsvidenskaben påstår, at disse partikler hænger sammen i en struktur og et mønster på samme måde som de fysiske partikler, og derfor – på tilsvarende måde – danner de en sammenhængende verden, som den det fysiske menneske oplever i den fysiske verden. Det er denne sammenhæng – disse strukturer og mønstre – der gør, at man taler om en *sammenhængende* verden.

Med udviklede metafysiske sanser, der kan opfatte strukturer og mønstre af de mindre partikler (og det er der faktisk mennesker, der har), vil man opleve en verden, der er fuldstændig lige så sammenhængende, naturlig og almindelig som den fysiske verden.

De syv eksistensplaner

Denne beskrivelse kan man blive ved med at gentage fra niveau til niveau – fra verden til verden. Man kan sige, at den første verden (astralplanet), der ligger bag den fysiske verden, består af partikler, som også består af kerner og elektroner. Og når man analyserer forholdet mellem kerner og elektroner, så får man igen det samme billede, for de består også primært af et stort tomrum, og inde i dette tomrum er der igen partikler, som er endnu mindre. Og sådan kan man blive ved. For disse endnu mindre partikler, danner igen en sammenhængende verden ... og ifølge åndsvidenskaben, er der i alt syv partikler inden i hinanden – det vil sige syv verdener inden i hinanden.

Man kan derfor ikke blive ved i det uendelige. Der er syv af disse verdener, som alle befinder sig det samme sted i rummet, som gennemtrænger hinanden ligesom koncentriske kugler og danner det, man kalder "*de syv stofplaner*" eller "*de syv bevidsthedsverdener*".

Samme sted – forskellige frekvenser

Derfor er disse verdener – som bevidstheden bevæger sig over i under søvnen og efter døden – i virkeligheden det samme sted i rummet. Man skal ikke andre steder hen for at komme ind i andre verdener. Man skal i virkeligheden bare skifte frekvens eller bølgelængde – for at bruge et almindeligt radio eller Tv-sprog. Det svarer til at stille ind på en anden kanal på radioen eller Tv, og straks oplever man en anden verden – vel at mærke hvis man har udviklet de sanser, som kræves, for at man kan opleve disse andre verdener.

Det ene øjeblik ser man en udsendelse på den lokale Tv-kanal, men skifter man frekvens, oplever man en helt anden verden på den anden side af planeten. På samme måde kan man med sin bevidsthed stille ind på den nære fysiske verden – men man kan også stille ind på højere frekvensområder og få kontakt med fjerne eller indre verdener. Det kræver bare, at man har et apparat, der kan modtage signalerne. Det gælder både for Tv’et og for hjernen. Man skal altså have udviklet et egnet redskab til modtagelse af bølgerne og frekvenserne.

“Legemerne” skal udvikles

Det er hensigten med evolutionen, at mennesket skal udvikle et egnet legeme i hver af disse verdener. Mennesket skal gradvis udvikle indre legemer, på samme måde som det har et egnet legeme i den fysiske verden. Ved hjælp af disse legemer kan mennesket lære disse verdener at kende én efter én. Og langsomt skal det også lære at beherske dem. Det er i virkeligheden det, mennesket arbejder på i den fysiske verden. Man studerer, hvordan verden ser ud med de sanser, og så udregner man med bevidstheden, hvordan det hele fungerer. Man lærer, hvordan lovmæssighederne virker – hvordan spillereglerne er i den fysiske verden, og langsomt begynder man at bruge og kontrollere disse spilleregler, og gradvis gør man sig til herre over den fysiske verden.

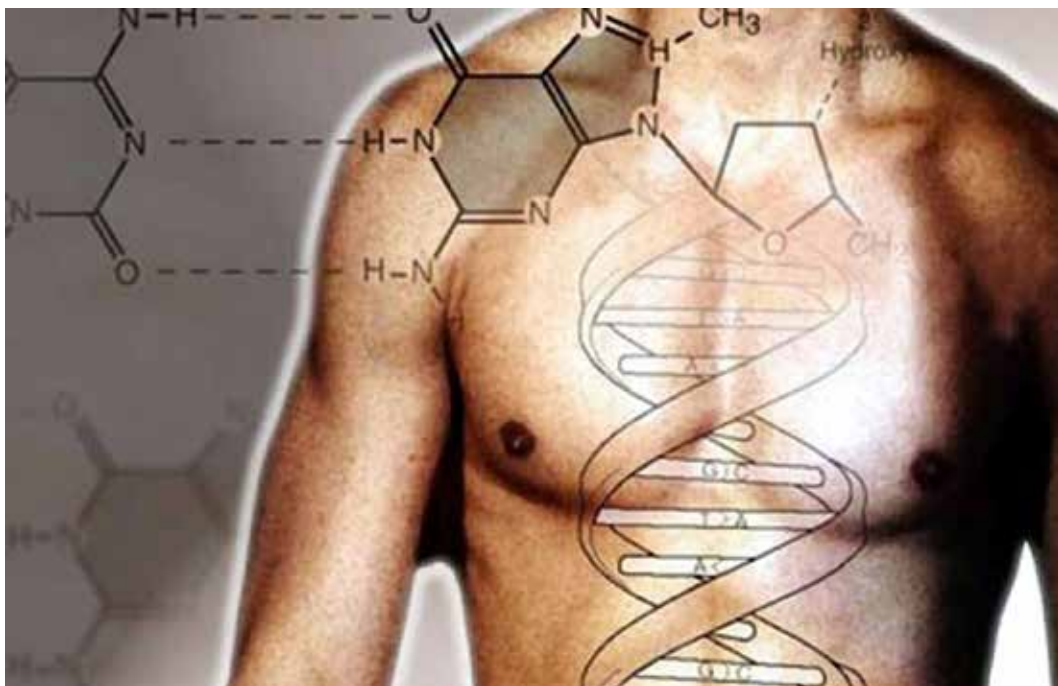
Og det er jo det, naturvidenskaben gør. Naturvidenskaben studerer verden, iagttager lovmæssighederne, og ud af forskningen kommer praktisk viden,

som mennesket kan bruge i hverdagen. Derfor er der strøm i ledningerne, vand i vandhanerne, varme i husene etc. Mennesket bevæger sig rundt i elementerne – det kører i bil på jordelementet, flyver i flyvemaskine i luftelementet, sejler med skib på vandelementet etc. Alle disse muligheder er resultatet af, at mennesket har studeret den fysiske verden, lært den at kende, lært at fungere i den og efterhånden lært at beherske den.

Konklusion: Der er en evolution

Hvis alt dette skal rundes af, kan man sige, at åndsvidenskaben primært oplyser, at der er en *evolution* på Jorden – der er en *udvikling* på Jorden. Men den fortæller også, at det der først og fremmest er under udvikling, er *bevidstheden*. Og denne udvikling af bevidstheden sker gennem forskellige *livsformer*, som kaldes *naturriger*:

Mineralriget er en livsform. *Planteriget* er en livsform. *Dyreriget* er en livsform. *Menneskeriget* udgør også en formtype, som bevidstheden udvikler sig igennem. Og der findes naturligvis formtyper over menneskeriget.

Åndsvidenskab kontra darwinisme

Disse oplysninger er unægtelig i modstrid med darwinismen, som siger, at ud af en ursuppe og forskellige kræfter opstår der "helt tilfældigt" og "helt af sig selv" de grundlæggende livsformer. Ifølge darwinismen udvikler livsformerne sig også, men det er den fysiske form, der udefra styrer og betinger bevidsthedsudviklingen. Bevidstheden er et resultat af den fysiske forms udvikling.

På en måde er der ikke den store forskel på darwinismen og åndsvidenskab. Der skal blot byttes om på årsag og virkning. Ifølge åndsvidenskaben udvikler livsformerne sig også, men absolut ikke ad tilfældighedens vej. Og det er bevidstheden, der udvikler sig og styrer udviklingen af formerne. Ikke omvendt.

Det er bevidstheden, der udvikler sig og styrer udviklingen af formerne, så formerne bliver stadig bedre egnede til at udtrykke den bevidsthed, der bor i dem.

Det betyder, at livet og bevidstheden på planeten udgør en helhed. Man kunne kalde denne helhed for planetens samlede liv eller intelligens. Det svarer til det, Kirken kalder "Gud" eller "Vorherre" i Bibelen ... eller det som den amerikanske fysiker James Lovelock kalder "Gaia".

Det individuelle liv og helheden

Selvfølgelig har et menneske sin ukrænkelige identitet, men den samlede planetariske udvikling udgør et overordnet princip i forhold til det enkelte menneskes udvikling. Derfor kan man sige, at livet udgør et gigantisk gruppearbejde ... det der kaldes *evolutionen*.

Formålet med det individuelle livs tilværelse er at samarbejde med denne evolution. Og samarbejde med evolutionen betyder derfor at arbejde for helheden, for evolution vedrører altid helheden. At samarbejde med evolutionen vil sige at arbejde for helheden, også hvis det skulle være på bekostning af individuelle interesser. Det er det eneste, som på længere sigt kan gøre mennesket lykkeligt og harmonisk. Omvendt

kan man sige, at hvis man modarbejder evolutionen – hvis man arbejder til fordel for sine egne egoistiske interesser – navnlig hvis det sker på bekostning af andre menneskers interesser – vil det på længere sigt skabe disharmoni og modgang.

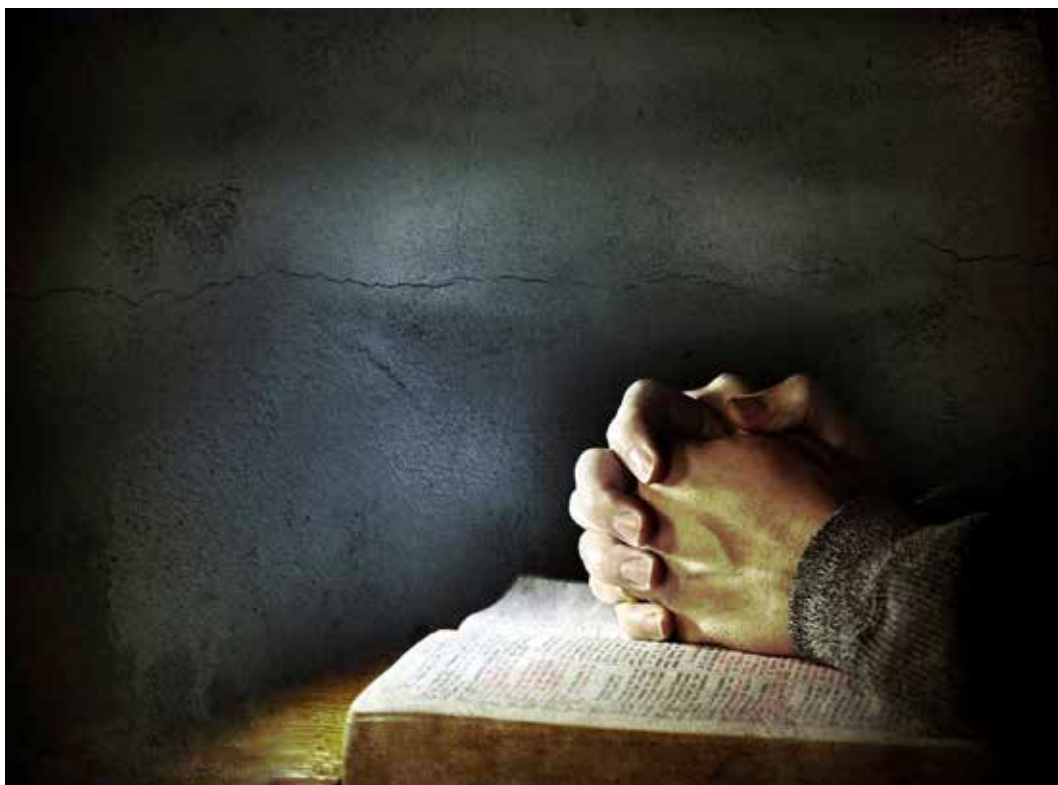
Egoisme skaber ensomhed

I hvert fald kan man sige, at det altid vil føre til den lidelse, der kaldes ensomhed, for hvem ønsker at være sammen med en egoist? Ensomhed betragtes af mange mennesker som den største af alle lidelser. Ud af alt dette kan man derfor konkludere, at lykke og harmoni er resultatet af *uselviskhed*. At det samtidig fører til udvikling af højere bevidsthed, er faktisk kun en sekundær bivirkning eller sidegevinst.

Uselviskhed skaber harmoni

Det primære er, at lykke og harmoni er resultatet af uselviskhed. Og omvendt kan man sige, at egoisme altid fører til lidelse på længere sigt. Det er kernen i åndsvi-denskab. Men det er også kernen i verdensreligionerne. Derfor er der god grund til at slutte med nogle få citater fra religionerne:

Kristendom

"Du skal elske din næste som dig selv".

Matthæusevangeliet

Buddhisme

*"Alt hvad I vil, menneskene gør imod jer,
det samme skal I gøre mod dem".*

Sutta-Pitaka, Buddha-Vasma

Hinduisme

*"Den sande religion er at elske,
sådan som Gud har elsket os og alle ting,
de være sig store eller små".*

Upanishaderne

Taoisme

*"Dette at herske
bør betros det menneske,
der føler samme kærlighed til enhver,
som det føler til sig selv".*

Tao-teh-king

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk